

Dokumentaristický seminář KDT v ZS 2019/20

každé úterý v zimním semestru 16:30-18:55 v učebně KDT 217

(střídají se v něm zajímaví dokumentaristé, kteří promítnou svůj film nebo pásmo ukázek ze své tvorby – hosta představí v dialogu současní pedagogové, doktorandi či absolventi KDT)

účast studentů všech ročníků KDT je povinná

1. 10. schůze katedry: přivítání nových studentů 1. ročníku a představení inovací pro rok 2019/20

8. 10. Lukáš Kokeš – Petr Václav: Zpověď zapomenutého (2015, 79')

15. 10. Alice Růžičková – Květa Přibyllová, Jakub Wagner a Martin Kohout: Krastí (2019, 65')

22. 10. Martin Mareček – Greta Stoklassa: Kiruna – překrásný nový svět (2019, 87')

29. 10. výuka se ruší: všichni jedou na MFDF Jihlava

5. 11. Lucie Králová – Adéla Komrží, Jakub Halousek: VIVA VIDEO, VIDEO VIVA (2019, 85')

12. 11. Rudolf Adler – Jan Svatoš: Archa světél a stínů (2018, 90')

19. 11. Karel Vachek – Helena Všetečková: Kinematografie potencialit (2018, 77')

26. 11. Míra Janek – Pavel Štingl: Sarkofág pro královnu (2019, 75')

3. 12. Petr Kubica – David Jařab: Vratislav Effenberger aneb Lov na černého žraloka (2018, 85')

10. 12. Helena Třeštková – Roman Vávra: Jiří Bělohávek: „Když já tak rád diriguju...“ (2019, 106')

17. 12. Vít Janeček – Zuzana Piussi: Ukradený stát (2019, 79')

Anotace filmů:

1. 10. schůze katedry: přivítání nových studentů 1. ročníku a představení inovací pro rok 2019/20

8. 10. Lukáš Kokeš – Petr Václav: Zpověď zapomenutého (2015, 79')

Petr Václav (*1967) je absolventem katedry dokumentární tvorby FAMU (1987-1995). Z jeho studentských filmů dosáhl největšího věhlasu dokumentární snímek Paní Le Murie (1993), následně vytvořil dva filmy pro televizní cyklus Oko. Jeho celovečerní debut Marian získal roku 1996 celou řadu zahraničních ocenění, mj. Stříbrného leoparda na MFF v Locarnu. Jeho další film Paralelní světy (2001) byl uveden v soutěžní sekci festivalu v San Sebastian. Film Cesta ven, který byl v roce 2014 v sekci ACID po 23 letech první českou premiérou na filmovém festivalu v Cannes, byl oceněn sedmi Českými lvy, včetně kategorií nejlepší film, scénář a režie. Drama Nikdy nejsme sami (2017) získalo diváckou cenu Tagesspiegel Award na festivalu Berlinale. Václavova roadmovie Skokan vstoupila do českých kin v červnu 2017. Petr Václav žije od roku 2003 ve Francii.

Anotace filmu: Dokumentární film diváka seznamuje s osobností jednoho z nejslavnějších evropských operních skladatelů s Josefem Myslivečkem (1737-81) a jeho hudbou. Zpověď zapomenutého se skládá nejen z pozorování zkoušek Myslivečkovy opery Olimpiade, kterou nastudoval dirigent Václav Luks se svým orchestrem Collegium 1704, v režii německé režisérky Ursel Herrmann a posléze uvedl v Praze, v Dijonu, v Caen a v Lucembursku, ale také z obrazů míst, v nichž Mysliveček působil. Zachycení zkoušek probíhajících na konci roku 2012 a na jaře 2013 bylo rozšířeno o natáčení v Itálii, především v Neapoli, v Benátkách, v Bologni, ve Florencii, ale také v krajinách Zaalpí. Natáčení a střih filmu zabralo autorovi více než dva roky. Jako kameramana pražských scénických a orchestrálních zkoušek si režisér přizval známého

dokumentaristu Miroslava Janka, držitele Českého lva za film *Občan Havel* a dokument *Olga*. Senzitivní záběry z Itálie natočil Petr Václav vesměs ruční kamerou. Nesnaží se ale rekonstruovat dávno změněný charakter míst, hledá jen odlesk světa, v němž se Mysliveček pohyboval, vzpomínku na osmnácté století.

V současnosti Petr Václav natáčí příběh skladatele Myslivečka jako historický velkofilm „Il Boemo“. Hlavní roli hudebníka, který se vzepřel vůli své rodiny, ztvární ruský herec Jegor Koreškov. Vedle něho režisér obsadil italské herce, dále Karla Rodena a Zdeňka Godlu. Hudbu k filmu, kterou tvoří z velké části znovuobjevené Myslivečkovy árie a skladby, nahraje opět orchestr Collegium 1704. První klapka filmu, jehož koproducentem je Česká televize, padla v Itálii v druhé polovině července. Natáčelo se v divadlech v Pavii a Cremoně a v okolí, v září pak v Janově a Benátkách a několik natáčecích dnů bude také v Praze.

Přípravu filmu režiséru Václavovi umožnil mimořádně veliký grant Státního fondu kinematografie, který mu před třemi lety udělil příspěvek 23 milionů korun. Rada fondu projekt vyhodnotila jako nejlépe připravený po autorské i producentské stránce, s potenciálem českou kinematografii výrazně zviditelnit v zahraničí. Rozpočet filmu přesáhne 100 milionů korun.

15. 10. Alice Růžičková – Květa Přibyllová, Jakub Wagner a Martin Kohout: *Krastí* (2019, 65')

Květa Přibyllová (*1987) vystudovala *Mezinárodní teritoriální studia na FSV UK a Dokumentární tvorbu na FAMU*. Natočila *poetické, experimentálně laděné filmy – Pohádka z cukřenky (2010), 9 vran, (2012), Kecáš, kecáš, to je všecko, co umíš. Řekl Zelenina (2014), Stopy, střepy, kořeny (2016) nebo portréty – Vyhmátnout, vomakat, pochopit (2010), Tělo v systému (2013)*.

Anotace filmu: *Krastí* je experimentálním dílem na pomezí filmové a hudební kompozice. Květa Přibyllová, Martin Klusák, Jan Rybář a Marek Matvija vytvořili v roce 2017 tvůrčí kolektiv s cílem vytvořit soubor čtyř krátkých experimentálních filmů, které by tematizovaly vnitřní a vnější krajiny a současně zkoumaly prostupnost filmové a hudební skladby. Na tomto společném základě vznikla čtveřice jedinečných filmů, pohybujících se na hranici mezi filmovou básní a strukturální audiovizuální kompozicí. Obrazově silná putování rozličnými krajinami jsou formálně různorodá, i když v pásmu převažují filmy natočené na 16mm negativ. Sama krajina je uchopena pocitově i strukturalisticky, vždy ji však zůstává hlavní role. Výrazná hudební stránka pásma je určena k provedení klasickými, mimoevropskými (flétna šakuhači) i netradičními (preparovaný klavír, skleničky) nástroji. Premiéra filmového projektu *KRASTÍ* bude provedena prezentována s živou hudbou. Květa Přibyllová *Země havrana a archy* (hudba Jan Rybář), Martin Klusák *Svídna* (hudba Martin Klusák), Jan Rybář *Rytmus mého města* (hudba Jan Rybář), Marek Matvija *Jiskry* (hudba Jan Ryant Dřízal).

22. 10. Martin Mareček – Greta Stocklassa: *Kiruna – překrásný nový svět* (2019, 87')

Greta Stocklassa (*1993) se narodila v Opočně, dětství prožila v Praze a ve Stockholmu, kde vystudovala *Södra Latins gymnázium s humanitním zaměřením*. Greta pochází z česko-švédské rodiny a tematice *rodinných vztahů rozprostírajících se geograficky i kulturně mezi těmito dvěma zeměmi věnovala svůj minimalistický snímek Emma má mámu, který byl uveden v rámci sekce Dílna: FAMU na MFDF Ji.hlava 2014*. Na festivalech jsou rovněž úspěšné i její filmové básně *Kov o kov (2017, 4')*, *Pohledy na Věru Bechyňovou (2015, 9')* a *Středně šedá (2015, 9')*.

Anotace filmu: *Kiruna* je město, o kterém všichni Švédci vědí, ale skoro nikdo tam nebyl. Mně to přišlo velmi zajímavé a jela jsem tam nejdřív jen tak na výlet. Je to až mytické místo, industriální ostrov uprostřed krásné severské přírody, s dolem, který se nad městem tyčí skoro jako nějaký netvor,“ říká Greta Stocklassa, která zároveň přiznává, že čekala značný odpor místních vůči přesunu města, který se ale nekoná. Město žije víceméně v symbióze s dolem, díky kterému vzniklo. Za hlavní postavy dokumentu si vybrala učitele na místním gymnáziu, který lituje vytržení místa z kořenů, mladou dívku, napůl Švédku a napůl Sámku a Abdalrahmana, Jemence, který přišel do Kiruny nedávno a žádá o povolení k pobytu. Na film

se tak můžeme dívat jako na pozorování a mapu obrazových emocí, které počin, jako je přesun města z důlních důvodů, provázejí... Jak říká sama režisérka, film osciluje mezi absurdním humorem a melancholií.

29. 10. výuka se ruší: všichni jedou na MFDF Jihlava

5. 11. Lucie Králová – Adéla Komrzý: VIVA VIDEO, VIDEO VIVA (2019, 85')

Adéla Komrzý (*1992) za kapitolu v dokumentárním pásmu „Televizní oslava“ (2013, MFDF Ji.hlava 2013) byla oceněna porotou FITES. Natočila také krátký film o člověku nemocném obrnou „Co tě nezabije, to tě obrní“ (2014, MFDF Ji.hlava 2014) a studentské snímky „Komu na tom záleží, kdo koho sežere“ (2013), „Hotel Atol****“ (2013) a „Moratorium Vondrejs“ (2014).

Anotace filmu: Film představuje divákům slavného výtvarníka Radka Pilaře jako průkopníka českého videa. „Videoart se u nás vyvíjel v bublině utaženého politického režimu nezávisle na zahraničí, kde byl svými možnostmi a otevřeností v předstihu. A děda byl jeden z prvních, kdo u nás s videem jako nástrojem pro své umělecké vyjádření začínal,“ říká o filmu režisérka a Pilařova vnučka. „Byl mi necelý rok, když děda zemřel. Po pětadvaceti letech od jeho smrti jsem se dostala do jeho pracovny. K zápiskům, textům a deníkům, ke kazetám, které natočil. Chtěla jsem objevit i pocítit prvotní fascinaci a touhu ‚videistů‘ pro tehdy tak revoluční technologii.“

„Přichází video. Místo přepínání kanálů může ten přístroj zrychlit nudné scény, opakovat to, co je tak neuvěřitelně zajímavé, způsobit další devastaci obrazu, třeba řadou prepisů. Jaké možnosti předkládá zhýčkanému divákovi tento zázračný mlýnek na rozemletí obrazu i informací, mlýnek na přípravu obrazových karbanátků!“ – Radek Pilař.

12. 11. Rudolf Adler – Jan Svatoš: Archa světél a stínů (2018, 90')

Jan Svatoš (*1992) je absolventem FAMU, FSV Univerzity Karlovy a FAMO v Písku a je držitelem prestižní ceny JADE KUNLUN Special Jury Award a Speciální ceny poroty na Włodzimierz Puchalski International Nature Film Festival (WFO Lodž, Polsko), kterými mezinárodní porota ocenila jeho dokument divoČINY. Je autorem více než 10 dokumentárních filmů, z nichž většina soutěžila na mezinárodních filmových festivalech. Mezi nejúspěšnější snímky spolu s divoČINY patří Africa obscura (oba oceněny trojnásobně). V roce 2010 uspořádal fotografickou expedici Fotografické návraty, během které fotografoval v nehostinných končinách severní Keni starou analogovou technikou a vyvolával filmy v přenosné temné komoře. Vloni dokončil svůj distribuční debut v podobě celovečerního dokumentárního filmu Archa světél a stínů, na kterém se dramaturgicky podílel i světoznámý filmař Werner Herzog. Svatošovy filmy se vyznačují hlubokým a dlouhodobým zájmem o vybrané téma, které podkryvá v nových a často překvapivých souvislostech. Prostřednictvím svých dokumentů usiluje o boření kulturních i společenských stereotypů. Intenzivně se věnuje problematice životního prostředí, spolupracuje s několika mezinárodními festivaly, kde zasedal jako člen poroty (NaturVision, Ekofilm, Příběhy země). Dlouhodobě spolupracuje s Českou televizí a Českým rozhlasem.

Anotace filmu: V pátek se seznámili, v neděli měli svatbu. Před hněvem rodičů museli utéct z domova, a tak se na líbánky vydali k lidožroutům. Přišli o iluze, o kameru a málem i o život. Tam, kde by se jiní vzdali, nasadili američtí filmaři Martin a Osa Johnsonovi své životy, aby odvyprávěli svědectví o mizející divočině. Celovečerní distribuční debut režiséra Jana Svatoše, jemuž předcházelo 10 let příprav a pátrání v archivech. Dokument odkrývá zcela zapomenutý příběh z éry počátků kinematografie a vypráví nejen o lásce na první pohled, ale i o odvaze, o předsudcích a o střetu umělecké svobody s Hollywoodem. Dílo Martina a Osy fascinovalo kdysi nejen širokou veřejnost, ale i osobnosti jako E. Hemingwaye, Ch. Chaplina nebo britskou královskou rodinu. Jejich příběh je autentickým otiskem doby, kdy samotné filmování v Africe bylo

nebezpečnější než šelmy a malárie a kdy fotografovat znamenalo riskovat, v lepším případě neúspěch, v horším i svůj život.

19. 11. Karel Vachek – Helena Všetečková: Kinematografie potencialit (2018, 77')

Helena Všetečková (*1982) vystudovala dokumentární film v dílně Karla Vachka na pražské FAMU. Film „Všichni mají pravdu? Karel Floss a ti druzí“ je její třetí dlouhý film, v němž se objevují témata politické filozofie, pravdy a pohybu ve společnosti. Tento film je ale delší a komplexnější než ty předchozí. Odkrývá staré křesťanské kořeny evropské kultury, na nichž stavíme a v jistém smyslu i lpíme my všichni její obyvatelé. Film tedy volně navazuje na předchozí filmy „Rula, Ticho, Čumba Ladislav, doc. Karel Floss a další hrdinové našich demonstrací v roce 2007“ (tento demonstruje nejenom pohyb společnosti ale i užití různých filmových materiálů a postupů), Hauser a Žižek, teoretické postmarxistické filozofie (přednáška, na jejímž podnětu honíme Slavoje Žižka po Václavském náměstí) a poslední tento, který obkružuje zatím asi nejvíce lidí. Všechny filmy se vyznačují jakousi zvláštní „antifilmovostí“ s odstupem, čtením z vnějšku, což do jisté míry vychází i z podmínek, v jakých filmy vznikají téměř zadarmo. Od roku 2007–2008 spolupracují s Helenou Papírníkovou a vzájemně se podporují.

Anotace filmu: Aktéry dokumentu o **vývoji československé kinematografie v dobách němého filmu** jsou filmoví historici Ivan Klimeš a Radomír D. Kokeš, vystupují v analytickém bonusu, sedmdesát sedm minut dlouhém filmu *Kinematografie potencialit*, který vznikl v NFA speciálně pro DVD vydání Kolárových a Lamačových vrcholných počinů. Klimeš, Kokeš, ale také Martin Kos, jeho doktorandský kolega z brněnské filmové vědy Michal Večeřa a hudebníci z kapel Neuvěřitelno a TMA ve čtyřech kapitolách mluví o počátcích české filmové výroby, rané tvorbě Jana S. Kolára, stylu a vyprávění *Příchozího z temnot* a *Otráveného světla* a komponování hudby k němým filmům. Jejich mluvící hlavy jsou prokládány ukázkami z probíraných filmů i dalšími archivními materiály. Dokument svou délkou i množstvím témat, která postihuje, plně vynahrazuje odborný audiokomentář, s nímž se lze často setkat na discích s klasickými filmy, vydávaných zahraničními společnostmi jako BFI Video, Criterion, Second Run nebo Eureka Entertainment.

26. 11. Míra Janek – Pavel Štingl: Sarkofág pro královnu (2019, 75')

Pavel Štingl (*1960) vystudoval KDT FAMU, jeho absolventský film *Naučit se bát* (1985) z prostředí mladých lékařů získal řadu cen a determinoval jeden z hlavních proudů jeho tvorby. Počátkem 90. let zahájil dlouhou sérii velkých politických dokumentů ze zemí bývalého socialistického bloku, které byly oceněny na mnoha festivalech. V 1995 založil vlastní produkční společnost K2, kde jako producent zrealizoval několik dokumentárních cyklů a řadu rozsáhlých koprodukčních dokumentů. K největším patří historické příběhy dvacátého století: *Příběh trosečníků Patrie* (1996), *Čtyři páry bot* (1997), *Kámen a poznání* (1998), *Zaniklý svět Karla Pecky* (2000), *Druhý život Lidic* (2002) a další. Jeho snímky byly uvedeny na mnoha zahraničních i domácích festivalech, kde získaly řadu ocenění. Dokument *Eugéniové* (2013) zhlédli diváci 49. MFF KV. K aktivitám společnosti K2 patří celovečerní snímek *Mír jejich duši* či rozsáhlá multimediální expozice nově postaveného muzea v Památníku nacisty vypálené obce Lidice *A nevinní byli vinni*, která se stala v současnosti nejmodernější expozicí válečné historie v České republice. Z poslední doby jsou také jeho filmy: *Divadlo bláznivých dramát Borise Rösnera*, *Suchá Hora*, *dědina na konci trati*. Samostatnou linii jeho tvorby tvoří sběrné dokumenty o zrodu uměleckých děl: *Popis jednoho zápasu*, *Cesta k cestě*, *Odvaha*, *Sarkofág pro královnu...*

Anotace filmu: Sochař královské rodiny, přední dánský umělec Bjørn Nørgaard, realizuje epochální objekt – skleněný sarkofág pro dánskou královnu Margaretu II. do královské krypty v katedrále v Roskilde. Rozhodnutí vymodelovat prázdnotu dvou lidských těl v křišťálovém obalu více než sedm tun těžkým je nebývalý záměr nejenom umělecký, ale také naprosto nevídaná odvaha technologická. Každý ze šesti kusů sarkofágu totiž musí procházet zdlouhavou technologií pomalého chlazení, jinak hrozí jeho destrukce

vlivem změny okolní teploty. Po několikaletých peripetiích s hledáním výrobce se obrátil na Zdeňka Lhotského, člena skupiny Tvrdohlaví, žáka a pokračovatele tradice slavné huti profesora Libeňského. Björn Nørgaard pro realizaci svého mimořádně odvážného díla neobjevil na celém světě jiné místo než sklárničku kdesi v Sudetech. Vesnička Pelechov u Železného Brodu teď nese zodpovědnost za to, zda dánská panovnice Margharetta II. a její choť princ Henrik bude mít důstojné místo svého spočinutí, či ne. Ve sběrném dokumentu vedeme rozhovory se dvěma naprosto odlišnými a mimořádně zajímavými uměleckými osobnostmi a sledujeme autentické drama vzniku skleněného sarkofágu, které je založené na mimořádné obtížnosti zadání (Nørgaard) a přijaté objednávky (Lhotský). Unikátní projekt skleněného sarkofágu pro dánskou královnu Margrethe II. se završil v loňském roce jeho osazením do poslední volné boční kapele v katedrále v Roskilde, tradičním pohřebním místě dánských králů.

O vzniku unikátního skleněného díla vznikl celovečerní dokument Pavla Štingla Sarkofág pro královnu, který je v současné době jeho jediným obrazem. Mimořádné dílo je totiž sice instalováno, ale obaleno dřevěnou etují a čeká, až se naplní jeho posláním.

3. 12. Petr Kubica – David Jařab: Vratislav Effenberger aneb Lov na černého žraloka (2018, 85')

*David Jařab (*1971) se narodil v Hranicích na Moravě, do roku 1989 žil v Ostravě. Vystudoval Janáčkovu akademii múzických umění v Brně, obor činoherní režie a od roku 1993 působil jako režisér a posléze jako umělecký šéf v brněnské experimentální scéně Hadivadlo. V roce 1997 odešel do Prahy, kde se živil jako pedagog, scénárista, překladatel a režisér na volné noze. Od roku 2002 se jako režisér a kmenový autor stal vedle Dušana D. Pařízka určující osobností pražského Divadla Komedie. Kromě činoherní režie se věnuje také autorskému filmu. V roce 2004 měl premiéru jeho celovečerní snímek VATERLAND – LOVECKÝ DENÍK, za nějž získal Cenu literárního fondu pro nejlepší film roku 2004 a výtvarník Milan Popelka cenu filmové akademie Český lev za nejlepší výtvarný počin. V roce 2010 by měl mít premiéru jeho druhý celovečerní film HLAVA-RUCE-SRDCE.*

Anotace filmu: Vratislav Effenberger (1923-1986) je nejvýznamnější postavou českého poválečného surrealismu, básník a teoretik, jehož tvorba odráží svébytný přístup k realitě totalitního Československa, ale i nesmlouvavé postoje k celé euro-atlantické civilizaci. Po odchodu Toyen a Jindřicha Heislera do exilu, a především po smrti nejvýznamnější osobnosti první fáze surrealismu Karla Teigehe, stává se vůdčí osobou, organizátorem, ale i reformátorem surrealistického hnutí u nás. Zároveň tuto sféru přesahuje svými postoji, které ho v sedmdesátých letech postaví po bok signatářů Charty 77. S hlavním proudem českého disentu však nesplynul, k jeho představitelům přistupoval vždy velice diferencovaně. Vratislav Effenberger patřil vedle Václava Černého, Jana Patočky či třeba Jiřího Koláře a dalších k nejvýraznějším osobnostem české kultury druhé poloviny 20. století, jeho dílo a jeho myšlenkový přínos české společnosti přesto byly po roce 1989 reflektovány jen velice sporadicky. Třicet let od jeho smrti dovoluje podívat se na jeho tvorbu i osobní život s odstupem a dává i šanci ji vzhledem k novým kontextům docenit. Zároveň ještě stále žije řada nejbližších spolupracovníků a přátel Vratislava Effenbergera, kteří dokážou podat fundované svědectví o „realitě a poezii“ této neprávem opomíjené osobnosti. Součástí této šance je i jedinečný přístup k autentickým dobovým osobním materiálům a pozůstalosti Vratislava Effenbergera.

10. 12. Helena Třeštíková – Roman Vávra: ukázky z filmů Jiří Bělohlávek: „Když já tak rád diriguju...“ (2019, 106')

*Roman Vávra (*1965) absolvoval VŠE a KDT, už na fakultě na sebe upozornil portrétem svérázného hrobníka „Bylo nebylo“ a dokumentem „Bojovníci“, věnovaným partě plebejských „sekáčů“, potírajících plevel bolševník. Je několikanásobným držitelem Ceny českého literárního fondu, Ceny Pavla Juráčka, dvou Maximů za nejlepší studentský film. Jeho celovečerní debut „Co chytneš v žitě“ byl oceněn na řadě zahraničních festivalů a byl nominován na pět Českých lvů. V roce 2000 se podílel jako jeden ze tří režisérů na celovečerním dokumentu „Bitva o život“, který byl oceněn výroční cenou profesní filmové asociace FITES,*

a získal zvláštní ocenění na přehlídce českých filmů Finále Plzeň a byl prvním dokumentem po revoluci uvedeným do běžné kinodistribuce. Vávra není pouze režisérem, ale na svých filmech se často podílí i jako scenárista, kameraman či střihač. Režuruje také na divadle.

Anotace filmu: Být vždy sám sebou. I v těch nejtěžších chvílích. Takové je klíčové poselství příběhu výjimečného umělce, bývalého šéfdirigenta České filharmonie Jiřího Bělohlávka (1946-2017). Štáb dokumentaristy Romana Vávry sledoval poslední dva roky mistrovny životní pouti, aby autenticky zachytil jeho odhodlání, upřímnost, hudební brilanci i vytříbený smysl pro humor a mimořádnou schopnost empatie vůči své rodině i blízkým spolupracovníkům. Snímek není klasickou biografií jako spíš intimní reflexí závěrečné etapy života a tvorby legendárního dirigenta, z jehož odkazu budou těžit ještě další generace umělců.

17. 12. Vít Janeček – Zuzana Piussi: Ukradený stát (2019, 79')

*Zuzana Piussi (*1971) vystudovala katedru režie na Filmové a televizní fakultě Vysoké školy múzických umění v Bratislavě. V letech 1992–2000 spolupracovala s divadlem Stoka. Ve svých filmech se věnuje problematickým fenoménům slovenské a české společnosti, za film Nemoc třetí moci jí hrozily až dva roky vězení a pokuta tři čtvrtě milionu korun. Zkoumá konkrétní kauzy a fenomény, například privatizaci filmových ateliérů ve filmu Koliba (2009), politickou scénu ve snímku Od Fica do Fica (2012) a slovenský nacionalismus v Křehké identitě (2012) uvedené na MFDF v Jihlavě. Snímky Hrdina naší doby (2009), který byl v Jihlavě také uveden, a Babička (2008) naopak reprezentují intimní dokumentaristické portréty.*

Anotace filmu: Třicet let od listopadu 1989 se zejména v post-socialistickém bloku začínají projevovat demokratické deficity i větší či menší kritické propady právního státu. Jsou to anomálie, nebo se začínají vynořovat zárodky nového společenského zřízení, které ještě nemá jméno? Naším filmem nabízíme pracovní název.

Kauza Gorila představovala průlom v moderních dějinách Slovenska - díra do zdi konspiračního bytu znamenala zároveň díru do fasády demokratického státu a vládnutí. Vedla nakonec k pádu slovenské vlády, ale vynesla k vládě zpět Roberta Fica, ačkoli byl také významným aktérem těchto aktivit. Tuto periodu reflektoval film Zuzany Piussi Od Fica do Fica. Ukradený stát začal vznikat jako ohlédnutí za aktéry právě tohoto filmu. Krátce po začátku natáčení došlo k zavraždění Jana Kuciaka a Martiny Kušnírová a natáčení nabralo jiný směr. Ve filmu vystupují advokáti, blogeři, novináři a (bývalí?) agenti zpravodajských služeb, přičemž výsledný tvar reflektuje snahy ovlivňovat veřejný prostor prostřednictvím kompromitujících materiálů, utajování nebo naopak zveřejňování určitých informací v určitý čas tak, aby se ustálil narativ, který většina lidí akceptuje jako skutečnost...